

Nosaltres que ens creïem déus,

«no ens adonàvem que teníem els peus de fang»

Ens mofàvem de l'atzar i pesàvem que podíem donar lliçons de superioritat moral a tort i a dret. I ara, arriba un ?virus? i ens posa a lloc, com feia temps que no ens hi havia posat ningú. Ens fa veure que nosaltres que ens enorgullíem de ser els amos de l'univers, som tan vulnerables com la resta de mortals.

Nosaltres que ens creiem amb el dret de vetar l'entrada al primer món a tots aquells que fugen cercant una vida més digna, resulta que hem de fer una cura d'humilitat i reconèixer que també podem necessitar l'ajuda dels altres. I que potser, és a nosaltres a qui se'ns prohibirà l'entrada.

Nosaltres que ens consideràvem importants perquè teníem l'agenda atapeïda fins dalt, tant de feina, com d'oci. Que veiem impossible poder reduir les emissions de CO2 sense que això afectés el nostre estat del benestar. Ens ha caigut al damunt un bany de realitat i ens hem de quedar a casa i anul·lar-ho tot. I constatem, com un gerro d'aigua freda, que una vida més racional sí que és possible. I que, allò realment important és el que no cal que anotem a l'agenda.

Desateníem les demandes dels nostres professionals de la sanitat que fa molt temps que pateixen les retallades. Miràvem cap a una altra banda quan ens avisaven que calia invertir més en salut. I ara ho patim a la pròpia pell i ens adonem amb tristesa de l'error que significa, i ens venen a la memòria tots els joves investigadors que han hagut de marxar del país per falta d'oportunitats.

Nosaltres que fèiem orelles sordes davant dels clams d'ajuda del món de la cultura. Que desoïem les súpliques de músics, actors, artistes, escriptors... quan ens deien que no podien viure en condicions tan miserables. Potser ens caldrà més d'un 2% si volem continuar tenint cinemes, teatres, llibreries, concerts...

Nosaltres que consumíem compulsivament sense atendre la veu responsable d'aquells que ens deien que aquest capitalisme ferotge estava devorant els més dèbils i que no necessitàvem tant per ser feliços. Ara és una bona ocasió per aprendre el sentit de la paraula ?necessitar?, i potser així deixarem de saquejar els recursos naturals, econòmics i humans dels països més desfavorits.

De les grans crisis n'haurien de néixer els grans aprenentatges. Estar confinat a casa quinze dies és un mal menor, una minúcia al costat de les misèries que pateixen moltes persones arreu del món. Aquesta pandèmia portarà molt sofriment a molta gent, esperem, que com a mínim, serveixi per fer-nos reflexionar i replantejar moltes coses. Tenim una ocasió d'or per començar a construir una societat més humanitària que valori molt més les persones que les coses. Aprofitem aquests dies de recolliment per pensar en el futur que volem.